

I loven bestemmes, at lov nr. 137 af 30. marts 1946 om anvendelsen af efterbetalings- og bødebeløb vedrørende indkomst- og formueskat til staten og den fælleskommunale udligningsfond i finansårene 1945-46 — 1948-49 (årbog 1945—46, side 190), har gyldighed med hensyn til beløb af den i loven omhandlede art, der indgår i finansåret 1949—50.

Ved fremsættelsen udtalte *finansministeren* bl. a.:

„For finansåret 1949—50 påregnes der at ville indgå i efterbetalings- og bødebeløb: til staten 100 mill. kr. og til den fælleskommunale udligningsfond 15 mill. kr. Efter den i loven af 30. marts 1946 fastsatte delingsnorm skulle heraf overføres til reguleringskontoen henholdsvis 77 mill. kr. og 10 mill. kr.

Da arbejdet med de efterbetalingssager, der er rejst i medfør af loven af 22. juli 1945, endnu ikke er tilendebragt og i hvert fald vil strække sig også over finansåret 1949—50, må det synes naturligt, at anvendelsen af provenuet af efterbetalings- og bødebeløbene også for finansåret 1949—50 sker i overensstemmelse med reglerne i loven af 30. marts 1946, og dennes gyldighed foreslås derfor forlænget for finansåret 1949—50.“

Lovforslaget mødte i folketinget kun modstand fra kommunisterne, hvis ordfører (*Alfred Jensen*) ønskede, at de 87 mill. kr., det drejede sig om, blev anvendt til skattelettelse for mindrebedemidlede. Ved 3. behandling fremsatte *Alfred Jensen* følgende forslag til overgang til næste sag på dagsordenen:

„Idet folketinget udtaler, at de i det foreliggende forslag omhandlede efterbetalings- og bødebeløb ikke skal anvendes til afskrivning på statens reguleringskonto i nationalbanken, men bruges til skattelettelse for mindrebedemidlede, går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Efter at dette forslag var blevet afvist af *finansministeren*, forkastedes forslaget med 99 stemmer mod 6 (DK), idet 5 medlemmer (DR) undlod at stemme.

Lovforslaget vedtoges derpå med 104 stemmer mod 6; 5 medlemmer undlod at stemme.

I *landstinget* var vedtagelsen enstemmig.